

பிரச்சினைகளுடன் வளரும் சென்னை

து மார் 40 வருடங்களுக்கு முன்னர் நான் சென்னை நகரில் குடியேறியபோது இப்போது நான் வசிக்கும் கலைஞர் கருணாநிதி நகர் பகுதி வயலாக இருந்தது. நான் குடியேறுவதற்கு 40 வருடங்கள் முன்னால்தான் தியாகராய் நகர் புதிய குடியிருப்புப் பகுதியாக உருவாகி இருந்தது.

ஜெமினி அண்ணா மேம்பாலத்திலிருந்து நந்தனம் வழியே சௌதாப்பேட்டையை அடையும் வரையில் சாலைக்கு இடது பக்கம் இன்று இருக்கும் மொத்த தியாகராய் நகரும் ஒரு பிரும் மாண்டமான ஏரியாக இருந்தது என்று சொன்னால் பலருக்கும் வியப்பாகத்தான் இருக்கும். நூங்கம்பாக்கம் வள்ளுவர் கோட்டம் அமைந்திருக்கும் ஏரியும் தியாகராய் நகர் ஏரியும் அடுத்துடெந்து அமைந்திருந்த ஏரிகள் என்பதை 1921ம் வருட சென்னை வரைபடத்தைப் பார்த்தால் தெரியும்.

சென்னை என்பதே பல கிராமங்களின் தொகுப்புதான். கிழக்கிந்திய கம்பெனி வாங்கி ஜார்ஜ் கோட்டை கட்டிய மதராஸ் பட்டினம் என்ற கிராமம் இன்றைய பெருநகர் சென்னையாக விரி வடைய அதை சுற்றிலும் இருந்த பல கிராமங்களை, சிற்றூர்களை படிப்படியாக ஆங்கிலேயர் விலைக்கு வாங்கி இணைத்தனர். தன்னையார் பேட்டை, வியாசர்பாடி, திருவொற்றியூர், கத்திவாக்கம்,

சாத்தாங்காடு, வேப்பேரி, எழும்பூர், திருவல்லிக்கேணி, மயிலாப்பூர், நுங்கம்பாக்கம், சைதாப்பேட்டை, கோடம்பாக்கம், புலியூர் என்று எல்லாமே தனித்தனி கிராமங்களாக இருந்து இணைந்தவையோகும்.

இப்படி இணைகிறபோது அவற்றை சாலைகளாலும், ரயில் பாதைகளாலும் இணைப்பதிலும், பாதாள சாக்கடை, குடிநீர் குழாய்கள் அமைப்பதிலும் ஆங்கிலேய ஆட்சி காட்டிய அக்கறையை இணைப்பையொட்டி புதிதாக உருவாகும் பகுதி களில் திட்டமிட்ட வளர்ச்சி ஏற்படுத்துவதில் காட்டவில்லை. இன்று சென்னையின் மிக முக்கியமான பிரச்சினைகளில் போக்குவரத்து நெரிசல் பிரதானமானது. மும்பையின் புறநகர் ரயில்பாதையும் சென்னையின் புறநகர் ரயில்பாதையும் ஒரேகாலகட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்டவை.அங்கே சர்ச்கேட் தொடங்கி விரார் வரையிலும் இருக்கும் சுமார் முப்பது ரயில் நிலையங்களிலும் இருபுறமும் வெளியே பேருந்து முனையங்கள் விசாலமாக ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் சென்னையில் கடற்கரை முதல் தாம்பரம் வரையிலான ரயில் நிலையங்கள் எதிலும் அப்படிப்பட்ட ஏற்பாடே கிடையாது. பொதுப் போக்குவரத்தின் அடிப்படை தத்துவமே ரயில், பேருந்து, டிராம், டாக்சி, ஆட்டோ, போன்றவை எனில் பயணிகள் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு மாற வசதியாக அமைக்கப்படவேண்டும் என்பதாகும். இதை ஐரோப்பா நெடுக காண முடியும்.

சென்னையில் புறநகர் ரயில் போக்குவரத்தில் தவறவிட்ட இந்த அம்சத்தை சுமார் 60 வருடங்களுக்குப் பின் தொண்ணாறுகளில் பறக்கும் ரயில் எனப்படும் மேம்பால ரயிலை கடற்கரை முதல் திருவாண்மியூர் வரை (இப்போது வேளச்சேரி வரை நீட்டிக் கப்பட்டது) ஏற்படுத்தியபோதும் சரி செய்யவே இல்லை. இந்த தடத்தில் பல இடங்களில் ரயிலடியிலிருந்து இறங்கி பஸ்சை பிடிக்க நெடுந்தாரம் செல்லவேண்டியிருக்கும். இப்போது இரண்டாயிரத்து பத்தில் அமைக்கக் கொடங்கியிருக்கும் மெட்ரோ ரயில் பாதையிலும், ரயிலடிகளை ஒட்டி விசாலமான பேருந்து நிலையங்களை அமைக்கும் உத்தி கைக் கொள்ளப்படவே இல்லை.

மும்பையின் புறநகர் ரயில் திட்டங்களும் மெட்ரோ ரயில் திட்டங்களும் வெவ்வேறு காலகட்டத்தில் படிப்படியாக அமைக்கப்பட்டபோதும் அவற்றுக்கிடையே சீரான இயைபு தவரவிடாமல் செய்யப்பட்டுவருகிறது. வெஸ்ட்டர்ஸ் லைன்,

செண்ட்ரல் ஸைன் என்பவை ஏறத்தாழ இணைகோடுகள் போல மும்பையின் நெடுகே செல்பவை. இப்போது மெட்ரோ ஸைன்கள் இந்த இணை கோடுகளை ஆங்காங்கே குறுக்கே இணைப்பவையாக திட்டமிடப்பட்டுள்ளன. ஆனால் சென்னையில் இந்த அனுகுமுறை பின்பற்றப்படவில்லை. சென்னையின் வளர்ச்சி தெற்கிலும் மேற்கிலுமாகவே பெரிதும் உள்ள நிலையில் அதற்கேற்ப இவை வடிவமைக்கப்படாமல், வடக்குதெற்கு நேர்க் கோட்டிலேயே பெரும்பாலும் புதிய ரயில், மெட்ரோ பாதைகள் அமைக்கப்படுகின்றன.

மும்பையில் வளர்ச்சியில் அதன் நீர்நிலைகள் பெரிதும் பாதிக்கப்படவில்லை. மும்பை பெருந்கரத்துக்கு நடுவிலேயே விழார், துளசி, பொவாய் என்று இன்னமும் முன்று பெரிய ஏரிகள் இருக்கின்றன. சுமார் 40 கிராமங்களின் தொகுப்பாக உருவாக்கப்பட்ட சென்னையில் இருந்த 40 ஏரிகளும் காணாமற்போய்விட்டன. ஆனால் நூங்கம்பாக்கம், மாம்பலம், புரசவாக்கம் என்று பல இடங்களில் இன்னமும் சுமார் 10 ஏரிக்கரை சாலைகள் மட்டும் நெரிசலான வீடுகளின் கரையாக இருந்து வருகின்றன. ஏரிகளாக இன்னும் எஞ்சியிருப்பவை கொஞ்சம் போரூர் ஏரி, ஆலந்தூர் ஏரி, விருக்கம்பாக்கம் ஏரி, பள்ளிக்கரணை சதுப்பு நிலப் பகுதி ஆகியவைதான். அவையும் எந்த வாரத்திலும் காணாமற்போகலாம் என்ற நிலையே உள்ளது.

கிராமங்களாக இருந்தபோது அவை தன்னிறைவு உடைய பகுதிகளாக வடிவத்தில் அமைவதைப் பார்க்கலாம். காய்கறி சந்தைகளை எடுத்துக் கொள்வோம். கிழக்கிந்திய கம்பெனி உருவாக்கிய ஜார்ஜ் டவினில்தான் கொத்தவால் சாவடி என்ற பெரிய மார்க்கெட் இருந்தது. அதே சமயம் மயிலாப்பூர் கிராமத்தில் பக்கிங்காம் கால்வாய் வழியே படகுகளில் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலிருந்து வருவிக்கும் காய்கள், தாவியங்களை விற்கும் தண்ணீர்த் துறை மார்க்கெட் இன்றும் இருக்கிறது. ராயப்பேட்டை, மீர்சாகிப் பேட்டை, புரசவாக்கம், திருவல்லிக்கேணி, சைதாப்பேட்டை போன்ற பழைய சிற்றூர்களில் தனியே கட்டப்பட்ட காய்கறி, அசைவ அங்காடி வளாகங்கள் இன்னமும் இருக்கின்றன.

ஆனால் சென்னை இந்த ஊர்களை இணைத்து நகரமாக மாறியபோது உருவான புதிய குடியிருப்பு பகுதிகளில் இப்படி தனியே சந்தைகள் கட்டத் தவறினோம். குறிப்பாக கருணாநிதி நகர், அண்ணா நகர் போன்ற வயல்களை அழித்து திட்டமிடப்பட்டு

கட்டிய குடியிருப்பு பகுதிகளில், பூங்காக்கள், மைதானங்களுக்கு இடம் ஒதுக்கியது போல தனியே காய், கனி, பூ, மீன், இறைச்சி வணிக வளாகங்கள் திட்டமிடுதலிலேயே இல்லாமற் போய்விட்டது. இதனால் இப்போது இந்தப் பகுதிகளிலெல்லாம் எல்லா தெருக்களும் கடைத் தெருக்களாக மாறிவிட்டன.

பழைய மதராஸ்பட்டினமாகிய ஜார்ஜ் டவுன் மட்டுமே பிரதான சென்னையாக இருந்த காலத்தில் சென்னையின் முக்கிய ரயில் நிலையமான சென்ட்ரல், பாரி முனை பேருந்து முனையம், கொத்தவால் சாவடி மார்க்கெட் எல்லாம் அருகருகே அமைந்து இருந்தன. நகரம் வளரும்போது, ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அதன் ரயிலடி, பேருந்து நிலையம், மார்க்கெட் அருகருகே அமையும் விதத்தில் வடிவமைக்கப்படவில்லை. இதன் விளைவாக போக்கு வரத்தின் அவசியமும் அதிகரித்தது. சிரமமும் அதிகரித்தது.

கிண்டி தொழிற்பேட்டை, அம்பத்தூர் தொழிற்பேட்டை, வியாசர்பாடி தொழிற்பேட்டை எல்லாம் சிறு, குறு பொறியியற் தொழில்களுக்கு உருவாக்கப்பட்ட போது, இதர குடியிருப்பு பகுதிகளில் அப்படிப்பட்ட தொழிலகங்கள் இருக்கக்கூடாது என்று விதிக்கத் தவறினார்கள். பல குடியிருப்பு பகுதிகள் கூடவே வணிகப்பகுதிகளாகவும் அறிவிக்கப்பட்டன. இதன் விளைவாக குடியிருப்பு பகுதிகள் சென்னை நகரெங்கும் கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மந்தவெளி போல புதிதாக மயிலையை ஓட்டி உருவான குடியிருப்பு பகுதியில் கூட ஒரு தெரு நெடுக

மெக்கானிக் ஷெட்டுகள் தெருவையே அடைத்துக் கிடப்பதைப் பார்க்கலாம்.

சென்னையின் வளர்ச்சியில் திட்டமிடுதலின் குறைபாடுகளைத் தவிர ஆக்ரமிப்புகளை கையாள்வதில் நிர்வாகங்கள் காட்டிவரும் போக்கு நிலைமைகளை இன்னும் சிக்கலாக்கியிருக்கிறது. நான் குடியிருக்கும் கருணாநிதி நகரின் பெரும்பாலான சாலைகள் டிராவல்ஸ் நடத்துவோருக்கான இலவச பார்க்கிங் இடமாக்கப்பட்டுவிட்டன. சுமார் 40, 50 கார்களை வைத்துக் கொண்டு டிராவல்ஸ் நடத்துபவருக்கு அவற்றை நிறுத்த இடம் இல்லாதபோது எப்படி உரிமம் வழங்கப்படுகிறது என்பது ஒன்றும் புதிரல்ல. ஊழல்தான். கருணாநிதி நகர், எம்.ஐ.ஆர் நகர்களைப் பிரிக்கும் மிக அகலமான அண்ணா சாலை முழுவதும் வேன்கள், லாரிகள், டிராக்டர்கள், கிரஷர் வண்டிகள் நிரந்தரமான பார்க்கிங் செய்யப்பட்டு போக்குவரத்தை நெரிசலாக்கும் விதத்தில் வண்டி ஒட்டும் பாதை குறுகியிருக்கிறது. நான் குடியிருக்கும் தெருவில் சாலையை அடைத்துக் கொண்டு தெருவையே கூரை இல்லாத மெக்கானிக் ஷெட்டாக்கியிருக்கிறார்கள். இது போன்ற எண்ணற்ற மெக்கானிக் ஷெட்கள் நகரின் பல சாலைகளில் ஆக்ரமிப்பாக இருக்கின்றன.

வளர்ச்சியின் பெயரால் சென்னையில் செய்யப்பட்ட மேலும் இரண்டு கொடுமைகளில் ஒன்று தேவையற்ற இடங்களில் எல்லாம் மேம்பாலங்கள் கட்டியதாகும். அடையாறு சந்திப்பில் கல்கி சாலை எனப்படும் பலகை வாராவதி சாலைக்குப் பிரியும் மேம்பாலக் கிளை, பேருந்துகள் செல்லவே முடியாத அளவில் கட்டப்பட்டு, நெரிசலைக் குறைக்கப் பயன்படவில்லை. பிட்டர்ஸ் சாலையில் கோபாலபுரம் சந்திப்பருகே தேவையற்ற மேம்பாலம் கட்டப்பட்டது மட்டுமன்றி, அது ஒருவழிச் சாலையாக ஆக்கப்பட்டு பயனின்றி கிடக்கிறது. தியாகராயநகரில் பேருந்து நிலையம் முதல் பனகல் பூங்கா வரையிலான பகுதியின் நெரிசலின் பிரதானக் காரணம் இங்கே கடைகளுக்கு வரும் பாதசாரிகள் சாலையைக் கடக்கும் தேவைதான். அதற்குத் தேவை சாலை நெடுக பாதசாரிகளுக்கான சுரங்கப்பாதைகள்தான். ஆனால் அவற்றை திட்டமிடாமல், அங்கே கட்டப்பட்ட மேம்பாலம் பாதசாரிகள் நெரிசலைக் குறைக்க துளியும் பயன்படாத்தால், பழைய நிலையே நீடிக்கிறது.

தினமும் முளைக்கும் நடைபாதை கோவில்கள், கடைக்காரர்களின் ஆக்ரமிப்புகள் முதலியவற்றில் அக்கறை காட்டாத நிர்வாகம், சென்னையின் ஆற்றங்கரையோரம் வசிக்கும்

குடிசைவாசிகளை அகற்றுவதில் எப்போதும் பெரும் தீவிரம் காட்டி வருகிறது. ஒரு புயல் நாளன்று கொட்டும் மழையில் கூட குடிசைவாசிகளை துரத்தி பூல்டோசர் வைத்து அகற்றும் கொடுமையை நான் நேரில் பார்த்திருக்கிறேன். நகரின் வளர்ச்சி திட்டமிடப்படாதது என்பதன் அடையாளமே இந்த குடிசைகள். கருணாநிதி நகர், அண்ணா நகர், பெசன்ட் நகர் போன்று உயர் நடுத்தர வகுப்புக் குடியிருப்புகளை அரசு வீட்டு வசதி வாரியம் மூலம் உருவாக்கியபோது, அந்தக் குடியிருப்புகளுக்கும் அருகில் அமையும் அலுவலகங்களுக்கும் தேவைப்படும் வெவ்வேறு வகையான பணியாளர்கள் எங்கே குடியிருந்து வேலைக்கு வருவார்கள் என்று யோசிப்பதே இல்லை.

சிங்காரச் சென்னை என்ற பெயரில் கூவம் கரை குடிசை வாசிகளை 30 மைலுக்கப்பால் கண்ணகி நகரில் குடியேற்றியது ஒரு சமூகக் கொடுமையேயாகும். இதன் விளைவாக ஏழைகளின் அன்றாட வாழ்க்கை மட்டுமல்ல, அவர்களுடைய குழந்தைகளின் கல்வி கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டது. முன்னர் அவர்கள் படித்த மாநகராட்சிப் பள்ளிகள் பல மூடப்பட்டன. புதிய இடத்தில் பள்ளிகள் திட்டமிடப்படவே இல்லை. தியாகராய நகரில்மாநகராட்சிப் பள்ளி இடிக்கப்பட்டு பிட்டி தியாகராயர் அரங்கம் கட்டப்பட்டது.

இதன் விளைவாக சென்னை எல்லாருக்குமான நகரமாக இருந்தது மாறி, மெல்ல மெல்ல பணக்காரர்களுக்கான நகரமாக ஆகிவருகிறது. ஏழைகளும், கீழ் நடுத்தர வகுப்பினரும் நகர மையத்திலிருந்து பல மைல் தொலைவுக்கு செல்லவேண்டும் அல்லது நகரத்துக்குள்ளேயே சேரிகளில் அன்றாட நரக வாழ்க்கை வாழவேண்டும் என்ற கட்டாயத்தை சென்னை ஏற்படுத்தி வருகிறது. 40 வருடங்களுக்கு முன்னர் நான் 125 ரூபாய் வாடகையில் குடியிருக்க வந்த ஒற்றை அறை வீட்டுக்கு இன்று 10 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தாக வேண்டும்.

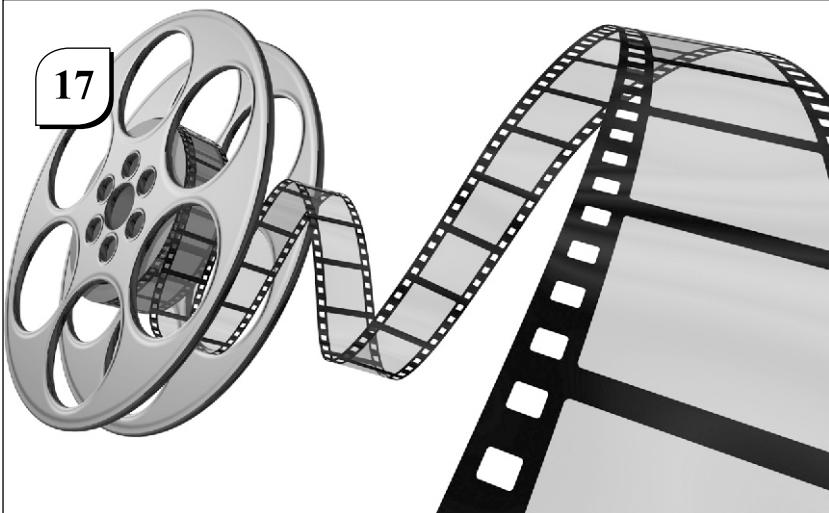
ஒவ்வொரு புதிய திட்டமும் ஒப்பந்ததாரர்கள், அதிகாரிகள், அரசியல்வாதிகள் கூட்டணியின் சுயநலன்கள் சார்ந்தே இயக்கப் படுகின்றன. சிறு தெருக்களுக்கு சிமெண்ட் சாலை அமைக்கும் திட்டம் அண்மையில் வேகமாக செயல்படுத்தப்படுகிறது. சாலையின் இருபுறமும் இடைவெளி விட்டு பள்ளமாக விட்டுவிடுவதால், இதுவரை நெரிசல் இல்லாமல் இருந்த சிறிய சாலைகள் கூட நெரிசலான சந்துகளாக மாறிவருகின்றன.

இப்படிப்பட்ட கோளாறுகளோடேதான் சென்னை வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இவற்றில் பெரும்பாலானவை தீர்க்கப்

படக் கூடியவைதான். திட்டமிடுதலில் ஓட்டு மொத்த பெருநகர் சென்னை என்ற பார்வை மட்டும் இதற்குப் போதாது. அதிகாரப் பரவலாக்குதல் போல அக்கறை பரவலாக்குதலும் தேவை. ஒவ்வொரு வார்டாக இல்லாவிட்டாலும் ஒவ்வொரு மாநகராட்சி மண்டலமாக எடுத்துக் கொண்டு, அந்த மண்டலத்துக்குள் என்னென்ன தேவைகள், வசதிகள், வாய்ப்புகள் உள்ளன என்ற சோஷியல் மேப்பிங் செய்து தீர்வுகளை யோசித்து செயல்படுத்த தொடங்க வேண்டும். விதிகளை கறாராக பின்பற்றவேண்டும்.

இதற்கெல்லாம் தேவை விமர்சனங்களை அக்கறையுடன் பரிசீலிக்கக்கூடிய ஊழல் அற்ற, நேர்மையான, அரசு நிர் வாகம். எனக்குத் தெரிந்து கடந்த 40 வருடங்களில் அப்படி எதையும் காணோம். விதி விலக்காக இருக்கக்கூடிய ஒரு சில அதிகாரிகள், நிர்வாகிகளாலும் பெருவாரியான மக்களின் சகிப்புத் தன்மையாலும்தான் சென்னை இன்னும் உயிர்ப்போடு இருக்கிறது.

**ஆகஸ்ட் 20, 2014 ஹிந்து தமிழ்தினசரியில் வெளியான
கட்டுரையின் விரிவான வடிவம்.**

திருடாதே!

த மிழ் சினிமாவைப் பற்றி இன்று வெளியாகும் செய்திகளில், படத்தின் தரம், வணிக வெற்றி, திருட்டு டி.வி.டி போன்றவற்றைப் பற்றிய செய்திகளுக்கு சமமான அளவு இடத்தைப் பெறுவது படத்தின் கதை திருப்பட்டது பற்றியேயாகும். உலக சினிமாவின் தரத்தில் எப்போது படம் எடுக்கப் போகிறோம் என்ற விசித்திரமான விவாதம் நடக்கும் அதே வேளையில் எந்த உலக சினிமாவிலிருந்து இந்த தமிழ்ப் படம் திருப்பட்டது என்ற ஆராய்ச்சியும் நடக்கிறது. முன்பெல்லாம் பாடவின் மெட்டு, கதைக் கரு எதுவுமே எந்த வெளிநாட்டு படத்திலிருந்து காப்பி யடிக்கப்பட்டது என்பதை எளிதில் கண்டுபிடிக்க இயலாது. இப்போது உலகின் எல்லா மூலைகளிலிருந்தும் எந்த தகவலைப் பெறுவதையும் எளிமையாக்கும் இணையமும், அதில் பக்திரிகை, தொலைக் காட்சி ஊடகங்களுக்கு நிகரான பங்கு வகிக்கும் சமூக வலைத்தளங்களும் இந்தத் திருட்டுகளைக் கண்டுபிடிப்பதை எளி தாகவும் விரைவாகவும் ஆக்கிவிட்டன.

பிற மொழிப் படங்களிலிருந்து கதையை எடுத்துக் கொள்வதை ஒரு பக்கம் திருட்டக செய்வதைப் போலவே இன்னொரு பக்கம் அதிகாரப்பூர்வமாக ஒப்புக் கொண்டோ சம்மதம் பெற்றோ செய்வதும் காலம் காலமாக நடந்து வந்திருக்கிறது. பல வங்காள, மராத்திக் கதைகள் நாற்பதுகளிலும் ஐம்பதுகளிலும் தமிழ்ப் பட

ங்களாகியிருக்கின்றன. ஆங்கிலப் படங்களிலிருந்து கதையை எடுப்பது என்பதை பலரும் செய்திருக்கிறார்கள். தன் கலை, அரசியல் வாழ்க்கையையே மாற்றியமைத்த படமான ‘நாடோடி மன்னன்’ படத்தின் கதை அதை எடுப்பதற்கு சுமார் 20 வருடம் முன்னால் தான் கொல்கத்தாவில் பார்த்த கால்மன் நடித்த ‘இஃப் ஐ வேர் கிங்’ படத்தின் கதையிலிருந்து உருவாக்கியதுதான் என்று எம்.ஐ.ஆர் கட்டுரையே எழுதியிருக்கிறார், தன் கொள்கைக்கேற்ப தமிழில் கதையை எப்படியெல்லாம் மாற்றிக் கொண்டார் என்பதையும் சொல்லியிருக்கிறார். மோட்டார் சுந்தரம் பிள்ளை, குழந்தையும் தெய்வமும், பட்டணத்தில் பூதம், புதிய பறவை என்று பல வெற்றிப் படங்கள் வெளி நாட்டுப் படங்களின் கதையை தழுவி தமிழாக்கப்பட்டவையே.

ஆனால் கடந்த இருபது வருடங்களில்தான் இரண்டு முக்கிய மான திருட்டு முறைகள் அதிகரித்திருக்கின்றன. ஒன்று அசல் படத்தின் திரைக்கதை, காட்சியமைப்பு, ஷாட் டிவிஷன், ஸைட்டிங், அவ்வளவு ஏன் விளம்பர போஸ்டர் டிசைன் வரை சூட எல்லாவற்றையும் காப்பியடிக்கும் போக்கு இனம் தலைமுறையால் அறிமுகமாகியிருக்கிறது. இரண்டாவது திருட்டு, வாய்ப்புக்காக முயற்சித்து கொண்டிருப்பவரிடமிருந்து திருடுவதாகும். முதல் பாணி திருட்டுகள், இணையத்தின், சமூக வலைத்தளங்களின் கண்காணிப்பால் உடனுக்குடன் அம்பலமாகிவிடுகின்றன.

இரண்டாவது வகை திருட்டுதான் நம் உடனடி அக்கறைக்கும் கவலைக்கும் உரியது. இது நடப்பதற்கான தழுவ தமிழ் சினிமாவில் ஏன் இருக்கிறது என்று நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். முழு படத்தின் ஸ்கிரிப்ட்டை முன்கூட்டியே எழுதிவைத்திருந்தால் அதை காப்பிரைட் சட்டத்தின் கீழ் பதிவு செய்துவைத்திருக்கமுடியும். அந்த ஸ்கிரிப்ட்டை ஒரு கார்ப்பரேட் கம்பெனியிடம் கொடுத்தால், கொடுத்ததற்கான ஆதாரத்தை மின்னஞ்சல் வழியாகவே உருவாக்கிக் கொள்ளமுடியும். இதெல்லாம் முறையாக செய்யாதபோதுதான் முழு ஸ்கிரிப்ட்டைக் கொடு த்ததை நிருபிக்கமுடியாமல் போகிறது. சினிமா துறையின் தொழிற் சங்கங்கள் பெரும்பாலான நேரம் இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளில் சட்டப்பூர்வமாக செயல்படுவதை விட, கட்டப் பஞ்சாயத்து செய்து தீர்க்கும் அனுகுமுறையிலேயே இருக்கின்றன.

பல சமயங்களில் கதைத் திருட்டோ சீன் திருட்டோ ஜடியா திருட்டோ நடந்ததா இல்லையா என்பதையே தீர்மானிக்கமுடியாத

குழப்பமான நிலையே நிலவுகிறது. இதற்குக் காரணம் இந்தப் புகார்கள் உதவி இயக்குநரிடமிருந்தோ, கதை விவாதத்தில் பங்கேற்றவரிடமிருந்தோ திருப்பட்டதாக சொல்லப்படுவதை. இவற்றில் எவ்வளவு உண்மை, எவ்வளவு பொய் என்பதெல்லாம் கண்டறியக் கடினமானவை.

ஆனால் இப்படிப்பட்ட புகார்கள் இனியும் தொடருமே ஒழிய குறையும் வாய்ப்பில்லை. அதற்குக் காரணம் தமிழ் திரையுலகில் பின்பற்றப்படும் தவறான அனுகுமுறைகள்தான். இயக்குநர், ஸ்கிரிப்ட் ரைட்டர் என்ற இரு பணிகள் இங்கே துல்லியமாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒழுங்குபடுத்தப்படாமல் இருப்பதே அடிப்படை சிக்கலாகும். ஒருவரே இரண்டையும் செய்யலாம் எனினும் செய்யும் ஆற்றல் இல்லாதவர்களும் கூட தானே இரண்டையும் செய்வதாகக் காட்டிக் கொள்ள விரும்பும் அவலம் சிக்கலை அதிகமாக்குகிறது.

இந்த அவலத்தின் ஊற்றுக் கண் டிஸ்கஷன் என்ற வடிவமாகும். தமிழ் சினிமாவில் மட்டுமே இருக்கும் இந்த முறை ஹிந்தி சினிமா உலகில் இல்லை. இயக்குநரின் ஒரு வரிக்கதையை டிஸ்கஷனில் விவாதித்து சீன் சொல்லி அதை வளர்த்து செழுமைப்படுத்த டிஸ்கஷன் ஸ்பெஷலிஸ்ட்டுகள் பலர் அழைக்கப்படுகிறார்கள். இவர்களில் பல ரகத்தினர் உள்ளனர். ஒரு கதை ஜடியாவை, சீன் ஜடியாவை மணிக்கணக்கில் பேச இவர்களுக்குப் பிடிக்கும். ஆனால் மாங்கு மாங்கு என்று உட்கார்ந்து எழுதச் சொன்னால் அதற்கான விருப்பமோ, சுறுசுறுப்போ இராது. இயக்குநராக வேலை செய்ய ஒரு படத்தின் எல்லா துறை தொடர்பான திட்டமிடுதல்களையும் முடிவுகளையும் எடுக்கவேண்டும். அதற்குப் போதுமான ஆற்றல் இவர்களிடம் இருக்காது. சுவையாகப் பேசவும், பல மின்னல் கீற்று போன்ற பளிச் ஜடியாக்களை சொல்லிவிட்டுப் போகவும் மட்டுமே திறமையடையவர்கள் ஒரு ரகம். இவர்களில் சிலருக்கு அவ்வப்போது கொஞ்சம் பணமும் உணவும் (சமயங்களில் மதுவும்) கிடைத்துக் கொண்டிருந்தால் போதும்.

உதவி இயக்குநராக இருந்தபடி என்றேனும் ஒரு நாள் தானும் இயக்குநராவோம் என்ற கனவுடன் நிறைய சீன் ஜடியாக்களை மட்டும் மனதில் உருவாக்கிக் கொண்டே இருப்போர் இன்னொரு ரகம். இவர்களில் சொந்தமான கற்பனைகளை செய்பவர்கள் கொஞ்சம். படித்த நாவல், சிறுகதை, பார்த்த உலக சினிமா இதிலிருந்தெல்லாம் ரெஃபரென்ஸ் எடுத்து அதற்கு கண் காது மூக்கு வைத்து சீன் பண்ணுகிறவர்கள் கொஞ்சம்.

கி.ராஜநாராயணன், ஜெயகாந்தன், பிரபஞ்சன், சுப்ரபாரதி மணியன், போன்ற எழுத்தாளர்களின் ஒரு புத்தகத்தைக் கூடப் படித்துப் பார்த்திராத் இயக்குநர்களின் படங்களில் எல்லாம் அவர்களுடைய கதைகளிலிருந்து ஏதோ ஒரு ஜிடியா உருவப்பட்டு இடம் பெறக் காரணம் இப்படிவாசிப்புப் பழக்கம் உள்ள உதவி இயக்குநர்களில் சிலர்தான்.

இப்படி வகை வகையானவர்களெல்லாம் இயக்குநர் நடத்தும் டிஸ்கஷனில் விதவிதமான ஜிடியாக்களை உதிர்க்கிறார்கள். அவற்றை தனக்குத் தெரிந்த அளவில் தொகுத்து ஒழுங்குபடுத்தி திரைக்கதை வசனம் ஸ்கிரிப்ட் எழுதிக் கொள்வதே இயக்குநரின் ஸ்கிரிப்ட் ரைட்டிங் பணியென்றாகவிடுகிறது.பின்னால் முழுப்படம் வெளிவரும்போது அதில் எந்த டிஸ்கஷனின் யார் உதிர்த்த எந்த ஜிடியா சிறப்பாக வேலை செய்திருக்கிறது என்பதைப் பொறுத்து, அவருடைய சந்தை வேல்யூவும் கூடலாம். அல்லது அவர் தன் கதைதான் திருடப்பட்டுவிட்டது என்று கூட நிஜமாகவே நம்பலாம். படத்தின் கிரெடிட் கார்டில் இந்த டிஸ்கஷன் மைன் பலரின் பெயரே எந்தப் பிரிவிலும் வராது. வரும் ஒரு சில பெயர்கள் உதவி இயக்குநர் பட்டியலில் இருக்கலாம்.

தானே ஸ்கிரிப்ட்டை எழுதும் திறமையுடைய இயக்குநர்கள் எந்த மொழியிலும், டிஸ்கஷனில் உட்கார்வதே இல்லை. தானே எழுதத் தேவையில்லை என்று கருதும் இயக்குநர்கள் ஒரு கதைக்கரு தோன்றினாலோ, அல்லது ஒரு நல்ல கதை இன்னொருவரிடம் இருந்து கிடைத்தாலோ, அதை உடனே தான் திறமைசாலி என்று நம்பும் ஒரு ஸ்கிரிப்ட் ரைட்டரிடம் சொல்லி அவரை முழு ஸ்கிரிப்ட்டை எழுதச் சொல்கிறார்கள். அப்படி எழுதியதை படித்துப் பார்த்து, தனக்கு வேண்டிய திருத்தங்களைச் சொல்லி மாற்றி எழுத வைக்கிறார்கள். படத்தின் டைட்டில் கார்டில் பெயரும் சம்பளமும் அதற்குரிய விதத்தில் அளிக்கப்படுகின்றன. இதுதான் ஹிந்தி சினிமாவில் பெரும்பாலும் பின்பற்றப்படும் முறை. முழு ஸ்கிரிப்ட்டும் முடிந்த பிறகு அதைப் படத்தின் முக்கியமான டெக்னீவியன்களுடன் உட்கார்ந்து விவாதிக்கும் டிஸ்கஷன் முறையே ஹிந்தி சினிமாவில் பின்பற்றப்படுகிறது. டிஸ்கஷனில் இருந்துதான் கதையும் திரைக்கதையும் உருவாகவேண்டும் என்ற நிலை தமிழில் மட்டுமே இருக்கிறது.

இந்த முறையை கைவிடமுடியாதென்றால், குறைந்தபட்சம், இந்த டிஸ்கஷன் மூக்கு ஒரு முறையான அங்கீகாரம் தேவை. திரைக்கதை இலாகா என்று பட்டியலிடலாம். அதற்குரிய

பணத்தை முறையாகக் கொடுக்கலாம். எழுபதுகள் வரையில் இருந்த ஸ்கிரிப்ட் ரெட்டர் என்ற பிரிவை மறுபடியும் புதுப்பித்து மதிக்கக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். ஜெமினி, தேவர் பிலிம்ஸ், மாடர்ன் தியேட்டர்ஸ், எம்.ஐ.ஆர் பிகசர்ஸ் போன்றவை தமக்கென கதை இலாகாவை வைத்திருந்தன. அவற்றில் திரைக்கதை அறிவுடையவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு டெட்டில்கார்டில் பெயர் போடப்பட்டதும் உண்டு. ஸ்கிரிப்ட் ரெட்டர்களாகப் புகழ் பெற்ற பலர் இருந்தார்கள். இன்றும் நம்மிடையே வாழும் ஆரூர் தாஸ் ஒரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டு. பின்னர் இயக்குநரான ஸ்ரீதர், பாலசந்தர், வி.சி.குநாதன் போன்றோரும், இயக்குநராகாமல் ரெட்டராகவே தொடர்ந்து பணியாற்றிய ஜாவர் சீதாராமன், பால முருகன், தூயவன், ஏ.எல்.நாராயணன் என்று இன்னும் பலரும் உண்டு. சிறுகதை, நாவல் எழுதிப் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளரை ஸ்கிரிப்ட் ரெட்டராக்கிவிட்டால் இந்த பிரச்சினை தீரும் என்பது தவறான கருத்து. அண்மையில் அப்படி அழைக்கப்பட்ட எந்த இலக்கிய எழுத்தாளரும் இன்னும் ஒரு சிறந்த திரைக்கதையைக் கூட எழுதவில்லை. வணிக சினிமாவின் தேவைக்கேற்ப தங்களை நல்ல ஸ்கிரிப்ட் ரெட்டர்களாக செதுக்கிக் கொண்ட விதிவிலக்குகள் பாலகுமாரனும் சஜாதாவும் மட்டுமே. அதே சமயம் மேலே சொன்ன வெற்றிகரமான ஸ்கிரிப்ட் ரெட்டர்கள் யாரும் சிறுகதையோ நாவலோ எழுதி வெற்றி பெற்றவர்களே அல்ல. அப்படி எழுதினால் அவை இலக்கியத் தரமுடையதாக அமையுமா என்பது கூட கேள்விக் குறிதான். ஆனால் திரைக்கதை என்ற அமைப்புக்குள் படத்தின் இயக்குநர் தேவைக்கேற்ப எழுதும் திறமையுடையவர்கள் அவர்கள். இன்று தமிழ் சினிமாவுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸ்கிரிப்ட் ரெட்டர்கள்தான் மிக அவசரமாக தேவைப்படுகிறார்கள்.

திருடனாய்ப் பார்த்து திருந்தாவிட்டால் திருட்டை ஓழிக்க முடியாது என்ற சினிமா பாடல் இன்று அதே துறைக்கு மிகவும் பொருத்தமாய் இருக்கிறது. தன் வழிமுறைகளை தன் அனுகுமுறைகளை தானே திருத்திக் கொள்ளவேண்டிய பெரும் கட்டாயத்தில் தமிழ் சினிமாஇருக்கிறது. அதில் ஒன்றுதான் ஸ்கிரிப்ட் திருட்டை ஓழிப்பதற்கான வழிமுறை. இன்னும் பல, பின்னர் எப்போதேனும்.

இகன் சுருக்கப்பட்ட வடிவம் தமிழ் ஹிந்து தினசரி 31.10.2014ல் வெளியானது.

ரஜினಿಯಾಲ್ ಅರಚಿಯಲಿಲ್ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಮಾ?

ಎನ್ ಅನುಪಕ್ಕುಮ ಮತಿಪ್ಪುಕ್ಕುಮ ಉರಿಯ ನಡಿಕರ ರಜಿನಿಕಾಂತ್ ನಿಂದಿಸಿಯಾಗಿ ಅರಚಿಯಲುಕ್ಕು ವರಪ ಪೋವತ್ತಿಲ್ಲವೆ. ಅವರ ವರ್ಗುವಾರ್, ವರವೇಣುಮ್ಮೆ, ವಹ್ತಾಲ್ ನಂಥಾಕ ಇನ್ಹಿಕ್ಕುಮ ಎನ್ನೆಂಬೆಲ್ಲಾಮ್ ಆಂತ್ರಿಕ ಆನ್ ಅವರವರ್ ಲಾಪಂಕಗ್ನಿಕ್ಕಾಕ ಏಕ್ಕಪ ಪೆರುಮುಂಚ್ಕಾಕಳ್ ವಿಟ್ಟುಕ ಕೊಣ್ಣಿತ್ತರುಂತಾಲುಮ್, ಅವರ ವರಪ ಪೋವತ್ತಿಲ್ಲವೆ ಎನ್ಪತ್ತೆ ಎನ್ ಕಣಿಪ್ಪು. ವರವೇಣುತ್ತಾಮ್ ಎನ್ಪತ್ತೆ ಎನ್ ಆಲೋಚನೆ. ವಂತ್ತುವಿಟ್ಟಾಲ್...?

ನಿಂದಿಸಿಯಾಗಿ ಅವರಾಲ್ ಅರಚಿಯಲಿಲ್ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಮಾತ್.

ಇತ್ತರಕಾನ ಕಾರಣಙ್ಕಳ್ ಇರಣ್ಟುತ್ತಾನ್. ಅರಚಿಯಲುಕ್ಕೆಂಬ್ರೂ ಒರ್ಗ ಪಿರತ್ಯೇಕ ಅರ್ಥಿವು ತೇವವಪ್ಪಾಟುಕಿರ್ತು. ಅತ್ಯಥ ಒರ್ಗವರ್ ತಿಟ್ಟಮಿಟ್ಟುಕ ಕಾರಣಕ ಕೊಣ್ಣಿತ್ತಾ ವಾರ್ತತ್ತುಕ ಕೊಣ್ಣಾಮುಂದಿಯಂತಾನ್. ಆನಾಲ್ ರಜಿನಿಯಿಂತ್ ಅತ್ಯ ಇಲ್ಲವೆ. ಅತ್ಯಥ ಇನಿಮೇಲ್ ವಾರ್ತತ್ತುಕ ಕೊಣ್ಣಾ ಅರಚಿಯಲಿಲ್ ನುಷ್ಣೆಯಂ ವಾಯಪ್ಪುಮ್ ಇಲ್ಲವೆ. ಅಂತ್ ಅರ್ಥಿವು ಎನ್ನೆ ಎನ್ಬ್ರೂ ಪಾರ್ಪಿಪೋಮ್.

ಎಪೋತ್ತು ಎತ್ತೆ ಚೊಲ್ಲಾಮ್, ಎತ್ತೆ ಚೆಯ್ಯಲಾಮ್, ಎಪ್ಪಾಡಿ ಮಂನಾರ್ ಚೊಣ್ಣಾತ್ತೆಯೋ ಮಂನಾರ್ ಚೆಯ್ತತ್ತಾತ್ತೆಯೋ ತಾನೆ ಮಾರ್ತ್ರಿಂ ಚೊಲ್ಲವೋ, ಮಾರ್ತ್ರಿಂ ಚೆಯ್ಯವೋ ತೇವೆ ಏಪ್ಪಟ್ಟಾಲ್, ಅಪ್ಪಾಡಿ ಚೆಯ್ವತ್ತೆ ಮುರಣ್ಣಾಪಾಟು ಎನ್ಬ್ರೂ ಕುರ್ರಣ್ತಪಟ್ಟಂ ತನ್ ಆತ್ರವಾಳರ್ಕಳೊನ್ನುಮ್ ನಿಣಣಕ್ಕಾಮಲ್ ಅತ್ಯಯಂ ಏರ್ಪುಕ್

கொள்ளும்விதமாக செய்வது என்பதை பற்றியெல்லாம் அறிவு இருந்தால்தான் அரசியல் செய்யமுடியும். இந்த அறிவில் தமிழ் நாட்டில் முதல் இடத்தில் இருப்பவர் கலைஞர் கருணாநிதி. அடுத்த இடத்தில் இருப்பவர் செல்வி ஜெயலலிதா.

ரஜினி அரசியலில் நுழையவேண்டும், நுழையக் கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்பையெல்லாம் முதன்முதலில் விதைத்தது அவர் 1996ல் ஜெயலலிதா நடத்திய ஆட்சிக்கு எதிராகக் கருத்து சொன்னபோதுதான். அந்த ஆட்சியின் அராஜகத்தை எதிர்த்து எல்லா எதிர்க்கட்சிகளும் மக்கள் கருத்தை தயார் செய்து வந்திருந்த நிலையில், ரஜினியும் அப்போது அந்த ஆட்சியை விமர்சித்தார். பதினெட்டு வருடங்களுக்குப் பின், அந்த ஆட்சிகாலத்தில் முறைகேடாக சொத்து குவித்த குற்றச்சாட்டில் ஜெயலலிதா தண்டிக்கப்பட்டு சிறை வைக்கப்பட்டு சுமார் ஒரு மாதம் கழித்து ஜாமீனில் வீடு திரும்பியபோது, ரஜினி ஜெயலலிதாவுக்கு வாழ்த்துக் கடிதம் அனுப்பினார். எதற்கு? சிறையிலிருந்து வீடு திரும்பியதற்கு! அப்படியானால் சொத்துக் குவிப்பு வழக்கு பற்றி ரஜினியின் கருத்து என்ன? பொய் வழக்கா? அப்படியானால் அந்த ஆட்சிக்காலத்தைப் பற்றி 1996ல் ரஜினி விமர்சித்ததும் தவறா? விமர்சனமும், வழக்கும் சரிதான் என்றால், சிறை சென்று வந்ததற்கு வாழ்த்து எதற்கு? தப்பு செய்தார் ஜெயலலிதா. ஆனால் நாம் மன்னித்துவிடுவோம் என்கிறாரா ரஜினி? குழப்பமாக இருக்கிறது அல்லவா. இதுதான் ரஜினியின் அரசியல் அறிவு. அவர் குழப்பத்துக்குக் காரணம் அரசியல் அல்ல. அவரது சினிமா வியாபாரம்தான். விங்கா படம் தயாராகி வெளி வர இருக்கும் நேரத்தில், பட வெளியிட்டுக்கு தமிழக அரசியல்வாதிகள், அரசு யாரும் ஏந்த சிக்கலும் ஏற்படுத்திவிடக் கூடாது என்ற பயம் ஒரு பக்கம். இன்னொரு பக்கம், சிறையில் ஜெயலலிதா இருப்பதையடுத்து, தமிழகமே கொந்தளித்துவிட்டது போன்ற ஒரு மாயத்தோற்றத்தை அ.தி.மு.கவினர் உருவாக்கியதும் அவரைக் குழப்பியிருக்கலாம். ஒருவேளை அந்த அம்மாவுக்கு இவ்வளவு அனுதாபம் இருக்கிறதோ, அந்த அனுதாபிகளையெல்லாம் விங்கா படம் பார்க்க வரத் தூண்டவேண்டுமே என்ற பிசிநேஸ் கவலையில், அவர் வாழ்த்து செய்தி அனுப்பியிருக்கலாம்.

இந்த மாதிரி குழப்படிகள் அரசியலில் உதவாது. அரசியலுக்கு தேவையான அறிவு நிச்சயம் ரஜினிக்கு இல்லை. சமூகப் பொருளாதார, கலாசார பிரச்சினைகள் பற்றியெல்லாம் மிக சாதாரண புரிதலே உடைய பாமர மனிதராகவே அவர் தன்னை இதுவரை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

அடுத்து அரசியலுக்கு தேவைப்படும் இரண்டாவது முக்கிய அம்சம் அதற்கான தனி மன்றிலை. தமிழ் நாட்டில் அந்த மன்றிலைக்கான முழு இலக்கணம் திரும்பவும் கலைஞர் கருணாநிதிதான். 234 தொகுதிகளிலும் தன் வேட்பாளர்கள் தோல்வியையே தழுவிக் கொண்டிருப்பதாக செய்தி வந்தாலும், அது பற்றி கருத்து சொல்ல 24 மணி நேரத்துக்குள் தயாராக செய்தியாளர்கள் முன்வந்து உட்காரும் மன்றிலை தேவை. இதுவும் கடந்து போகும் என்ற வைராக்கியம் உடையவர்களால் மட்டுமே அரசியலில் தாக்குப் பிடிக்க முடியும். அது மட்டும் போதாது. எதற்காக இதைக் கடந்து போக வேண்டும் என்று யோசிக்காமல், தொடர்ந்து ஒரு லட்சியம், இலக்கு அதை நோக்கிய பேராசையும், முரட்டுப் பிடிவாதமும் இன்றைய அரசியலுக்குத் தேவை. ரஜினியிடம் அவை எதுவும் அரசியல் சார்ந்து இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. சினிமாவில் நுழைந்த காலத்தில் ஸ்படியும் ஒரு பெரிய நடிகனாகிவிடவேண்டும் என்பதில் அவருக்கு இத்தகைய இலக்கு, பிடிவாதம், முயற்சி, உழைப்பு எல்லாம் இருந்திருக்கலாம். அதை அடைந்தபிற்கு, அடுத்தது, அடுத்தது என்ற தேடல் அவருக்கு அதிலேயே இல்லை. நமக்கு இவ்வளவு கிடைத்ததே பெரிய விஷயம், இறைவா நன்றி என்று இமயமலைக்கு ஓடிவிடும் மன்றிலையிலேயே அவர் இருக்கிறார்.

அதனால்தான் அவ்வப்போது ஏதாவது நெருக்கடி ஏற்பட்டால், அதற்கு உடனடியாக ஏதாவது சொல்லி சமாளித்துவிட்டு, அதை தன்னளவில் மறந்துவிடுவது அவருக்கு இயல்பாக இருக்கிறது. அரசியலில் அது உதவாது. மற்றவர்கள் எல்லாவற்றையும் ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். கேள்வி கேட்பார்கள். காவிரிப் பிரச்சினையில் அவர் கண்ணடர் என்பதால் ஒதுங்கி நிற்கிறார் என்ற விமர்சனம் கடுமையாக சினிமா துறையில் எழுந்தபோது அதை சமாளிக்க வேறு வழியில்லாமல், தனியே உண்ணாவிரதம் இருந்து, நதி நீர் இணைப்புக்காக ஒரு கோடி ரூபாய் கொடுப்பதாக அறிவித்தார். இன்று வரையில் அந்த ஒரு கோடி ரூபாயை எந்த அரசிடமும் அவர் கொடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. மகள் திருமண நிகழ்ச்சியின்போது ரசிகர்களை அனுமதிக்காததால் எழுந்த கண்டனங்களையுத்து, தன் ரசிகர்கள் எல்லாருக்கும் தனியே ஒரு கல்யாண விருந்து நடத்தப் போவதாக அறிவித்தார். இன்று வரை அந்த சாப்பாடு போடப் படவில்லை. எல்லாமே அப்போதைக்கு சமாளிக்க சொல்லப்படுவதை. அரசியலை அப்படி எளிதாக சமாளிக்கமுடியாது.

எவ்வளவு தேர்ந்த அரசியல்வாதிக்கும் குடும்பப் பாசம்

என்பது அந்த அரசியல்வாதியின் முதுகை முறித்துப் போடும் அம்சம். இதற்கு சிறந்த எடுத்துக் காட்டு , திரும்பவும் கலைஞர் கருணாநிதிதான். குடும்பப் பாசத்தால் அவர் செய்த பல தவறுகளை அவர் செய்யாமல் இருந்திருந்தால், அவர் அரசியலில் இன்னும் பெரிய அசைக்கமுடியாத இடத்தில் இருந்திருப்பார். ரஜினிக்கும் குடும்பம் ஒரு முக்கியமான பலம், பலவீனம் இரண்டுமேயாகும். இராப் பகலாக உறக்கமில்லாத குடும் உழைப்பு, போதைப்பழக்கம் என்று தன் வாழ்க்கையை அவர் தானே சிதைத்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், திருமணமும் குடும்ப வாழ்க்கையும்தான் அவரை செம்மைப்படுத்தின. அதே சமயம் அவரது பிரும்மாண்டமான புகழ்பிழப்பம், அவர் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு அருமையான வனிக வாய்ப்பாக எப்போதும் தொனித்துக் கொண்டிருப்பதிலிருந்து அவர் தப்பவே இயலாது. ரஜினி வெள்ளி விழாவுக்கு , தங்கள் பச்சளிவளாகத்திலேயே பொருட்காட்சி நடத்தி ஆசிரியர்களையெல்லாம் ரஜினி பேட்ஜ் விற்கும் வாலன்ட்டியர்களை லதா ரஜினிகாந்த் பயன்படுத்தியதையெல்லாம் ரஜினியால் தடுக்க முடியாது. மகளைத் தவிர வேறு யாரேனும் அலாவுதீன், கோச்சடையான் என்றெல்லாம் பிராஜேக்ட் போட்டிருந்தால், ரஜினி ஒருபோதும் அவற்றில் ஈடுபட்டிருக்கவேமாட்டார். குடும்பத்துக்காக சினிமாவில் அவர் செய்யவேண்டி வரும் விஷயங்களை, நாளை அரசியலில் செய்யவேண்டி வந்தால் என்ன ஆவது என்ற பயமும் விழிப்பு உணர்ச்சியும்தான் அவரை ஒரு நப்பாசையால் கூட அரசியலில் இறங்கவிடாமல் வைத்திருக்கின்றன என்று தோன்றுகிறது.

விரும்பிய இலக்கை அடைந்து, உயரத்தில் போய் அடுத்து செய்ய ஏதுமில்லை என்ற வெறுமையுடன் செய்ததையே திரும்பத் திரும்பச் செய்தாகவேண்டிய தூழ்நிலையின் கைதியாக தனிமையின் உச்சசுத்தில் இருப்பவர் ரஜினிகாந்த். இந்த தனிமையின் கொடுமையை தனிக்கவே அவர் அவ்வப்போது கண் காணாத இடங்களுக்குத் தன்னையே கடத்திக் கொள்கிறார். இதிலிருந்து விருதலை பெற முதலைகளும் சுறாக்களும் நிரம்பிய அரசியலில் குதிப்பது தீர்வல்ல. தண்டனை. இதை அவர் அறிந்தே வைத்திருப்பவர் என்பதால்தான் அவர் அரசியலுக்கு ஒருபோதும் வரப்போவதில்லை. ரஜினிக்கான தீர்வு அவர் தனக்குத் தெரிந்த சினிமாவிலேயே தன்னை வேறொருவராக உருவாக்கிக் கொள்வதில் மட்டுமே இருக்கிறது.

ஏசம்பர் 2014

எது இன்ஸ்பிரேஷன்?

உன் கண்ணெதிரே இருக்கிற உங்க அப்பா அம்மா, வாழ்க்கையில் எப்பிடி இந்த நிலைக்கு வந்து உன்னை சோறு போட்டு படிக்க வெச்சாங்கங்கற கதையை முதல்ல அவங்க கிட்ட ஒரு நாளாவது உக்காந்து கேட்டிருக்கியா? கேட்ட அதுல இன்ஸ்பையர் ஆகன்றும் முதல்ல. கண்டக்டர் சினிமா நடிகராவற்றுல இன்ஸ்பையராகத் தேவை இல்ல. தன் வேலையை ஒழுங்கா செய்யற கண்டக்டரப் பார்த்துதான் இன்ஸ்பையர் ஆவனும்.

காவியத் தலைவன்

இன்று மதியம் கமலா தியேட்டரில் காவியத் தலைவன் படம் பார்த்தேன். முழுப்படத்திலும் நிறைவாக இருக்கும் ஒரே அம்சம் பிருதிவிராஜின் நடிப்பு மட்டும்தான். பாய்ஸ் கம்பெனி நாடகக் காட்சிகள் எல்லாம் புத்மா சேஷாத்ரி, வேலம்மாள் பள்ளிகளில் பெரும் பொருட்செலவில் நடத்தப்படும் சம கால ஆண்டு விழா நாடகங்கள் போல இருக்கின்றன. சித்தார்த் மிகக் கடுமையாக உழைத்திருந்தும், அவருக்கு அந்தப் பாத்திரத்துக்கான உடல்வாகு, முகப் பொருத்தம் இரண்டும் இல்லாததால் பரிதாபமாக இருக்கிறது. அதே பிரச்சினைதான் இரண்டு கதாநாயகிகளுக்கும். பிருதிவிக்கு ஈடு கொடுக்கக்கூடிய மம்முட்டியின் மகனைப் போல வேறு நடிகர் எவரையேனும் தேர்வு செய்திருக்கலாம். பீரியடைப் பற்றியெல்லாம் மூன்றையக் கசக்கிக் கொள்ளாமல் கேட்டால், ரஹ்மானின் இசை நன்றாக இருக்கும். நீரவ் ஷாவின் ஓளிப்பதிவுதான் படத்துக்கு கொஞ்சமேனும் நம்பக பாவனையை தருகிறது.

பாய்ஸ் நாடக கம்பெனி, ஸ்பெஷல் நாடக கம்பெனிகளின் உலகின் முக்கிய பிரச்சினைகள் எதுவும் திரைக்கதைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. அன்றைய நாடக வடிவம் எப்படி இருந்தது என்பதைப் பற்றிய புரிதல் குறைபாடுகளுடனே காட்சிகள் படமாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆரம்பத்திலேயே, ஃபார்மூலா தமிழ் சினிமாவின் தேவையான சாக்கெல்ட் ஹீரோவின் ரொமாண்ட்டிக் சிச்கவேஷனுக்காக மதுரை குதிரைப் பாட்டை இன்றைய பாணியில் கோரியோகிராஃபி செய்திருக்கும் விதத்தைப் பார்க்கும்போதே, பீரியட், ஆத்தெண்டிசிட்டி பற்றி

எல்லாம் ரோம்பவும் அலட்டிக் கொள்ளத் தேவையில்லை என்று முடிவெடுத்து செயல்பட்டிருப்பதாகவே தெரிகிறது.

பதத்தின் இறுதிப்பகுதியில் காளியப்ப பாகவதரின் தேசபக்தி கதையமைப்பு மிகவும் செயற்கையாக இருக்கிறது. மொத்த பதத்தின் தீம் என்ன என்று கணமாக்கில் சித்தார்த்திதம் பிருதிவிராஜ் விளக்கிப் பேசுவது மிகவும் செயற்கையான உத்தி. இரு திறமைசாலிகளான சகாக்களிடையே இருக்கும் பொறுமை, நிறைவேறாத மூன்று காதல்கள் என்ற இரண்டு அம்சங்களையும் சொல்ல தமிழ் நாடக வரலாற்றை பலியாக்கியிருக்கத் தேவையில்லை. வேறு பின்னனியில் சொல்லியிருந்தாலே போதுமதான். வசந்தபாலனின் வெயிலும் அங்காடித் தெருவும் படங்கள் எனக்குப் பிடித்த பல அம்சங்கள் உள்ள படங்கள். இந்தப் படம், யானை பிழைத்த வேலாகவும் இல்லை.

இடைநிலை சினிமா என்ற பெயரில் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு அரை வேக்காட்டுப் படமும், ரசிகர்களை அதிகமாக மசாலா படங்களை நோக்கியே தன்னும் வேலையை சிறப்பாக செய்வதால், இவையும் ஆபத்தானவையே. நேர்மையாக படம் எடுக்க முடிந்தால் எடுக்கலாம். இல்லையேல் எஸ்.பி., முத்துராமன் மாதிரி எனக்கு இதுதான் தெரியும் என்று தெரிந்ததை செய்து கொண்டிருக்கலாம். பார்வையாளருக்கு வீண் குழப்பங்கள் இராது.

மோடியிசம்

ஒரு நாட்டின் பிரதமர் இன்னொரு நாட்டின் தேர்தல் குறித்து கருத்து தெரிவிக்கக் கூடாது என்ற உலகளாவிய மரபை மீறி ராஜபகேஷ்வுக்கு தேர்தலில் வெற்றி பெற வாழ்த்து கூறியிருக்கும் மோடியை அனத்துக் கட்சியினரும் கண்டிக்கவேண்டும்.

எழுதவா? விற்கவா?

25 ரூபாய் தயாரிப்புச் செலவு. 7.50 எழுத்தாளர் ராயல்டி (10 சதவிகிதம்) . விற்பனையாளர் கமிஷன் 30 ரூ.(40 சதவிகிதம். இதுதான் நான் புத்ரிக்குக் கொடுத்தது). ரூ 2.50 இதர செலவுகள். ரூ 10 லாபம். இதுதான் 75 ரூபாய் விலை வைக்கும்போது என்னைப் போன்ற சொந்தமாக நூல்வெளியிரும் தனி நபர்களின் நிலை. விற்ற பணம் விற்பனையாளரிடமிருந்து வர 180 நாள் க்ரெடிட் என்று இருந்தாலும் நடைமுறையில் ஒரு வருடம் ஆகும். ஆக, என் முதலீடில் நான் நூல் வெளியிட்டால், எனக்குக் கிடைப்பது ஒரு

வருடத்தில் ஏழை சதவிகித லாபம்தான். அதுவும் முதலீட்டுக்கு வட்டி கணக்கிட்டால் நஷ்டமே. நூல் எழுதி வெளியிடுவதை விட, விற்பனையாளராக இருப்பதே லாபகரமானது.

பத்திரிகை நடத்த முடியுமா?

சினிமாவுக்கும் டாஸ்மாக்குக்கும் போகும் பலருக்கு வாசிப்புப் பழக்கமே இல்லை. வாசிப்புப் பழக்கம் உள்ள பலர் அந்த இடங்களுக்குப் போவது இல்லை.

ஒரே விஷயத்தை நான் தமிழில் எழுதினால் தமிழ்ப் பத்திரிகை 750 ரூபாய் கொடுக்கிறது. அதே விஷயத்தை ஆங்கிலத்தில் எழுதினால் ஆங்கிலப் பத்திரிகை 2000 ரூபாய் கொடுக்கிறது ! ஆங்கிலத்தில் வாசிப்புப் பழக்கம் உள்ளவர்களின் வாங்கும் சக்தி அதிகம் இருப்பது ஒரு காரணம். தமிழில் வாசிப்புப் பழக்கம் குறைவு. தவிர வாசிப்போரில் பெரும்பாலோரின் வாங்கும் சக்தியும் குறைவு.

வித்த பத்திரிகைக்கு ஏஜன்ட் காசைக் கொடுக்காம ஏமாத்தற நாட்டுல எப்பிடி பத்திரிகை நடத்த முடியும் ? எழுதறவங்களுக்கு காச தரமுடியும்? யாராவது ஒரு கோடி ரூபாய் முதலீட்டுல பத்திரிகை நடத்த வந்தா, ஆசிரியர் வேலை பார்க்கலாம். அவ்வளவுதான். அதுல தமிழ்ல எழுதறவங்களுக்கு ஆங்கில பத்திரிகைக்கு நிகரான சன்மானம் கொடுப்பேன்.

இசை நடிகர்

புதன் மாலை மியூசிக் அகாடமியில் ஜாகிர் உசேன், தில்ஷத் கான், நீலாத்ரி குமார், ஸ்ஹவ், செல்வகணேஷ், தீபக், விஜய் சரண் வாசித்த தாளவாத்யக் கச்சேரி கேட்டேன். தில்ஷத்தில் சாரங்கியும் நீலாத்ரியின் சிதாரும் மற்றவர்களின் தாள இசைப்பும் அவ்வளவு இயல்பாக பாலும் சர்க்கரையும் போல கலந்திருந்தன. ஜாகிர் இசைக் கலைஞர் மட்டுமல்ல.

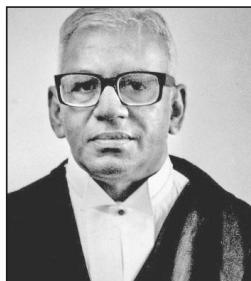
நாடகக் கலைஞரும் கூட. தாளக் கட்டுகளுக்கு சம காலக் காட்சிகளைப் பொருத்திச் சொல்லி கைகளாலேயே அபிநியித்துக் காட்டி தான் நல்ல நடிகர் என்பதையும் நிறுபித்தார். ஜாகிர் நடித்த சாஸ் படம் யாருக்காவது நினைவிருக்கிறதா? ஷபனாவின் ஜோடியாக நடித்து படத்தில் ஜந்து இசையமைப்பாளர்களில் ஒருவராகவும் பணியாற்றியிருப்பார். சாம் பரஞ்சபே என்ற பெண்

இயக்குநர்களுக்கெல்லாம் சிறந்த ரோல் மாடலான பெண் இயக்குநரின் படம்.

எங்கே அவர்?

இன்று ஒரு பெரிய தயாரிப்பாளரை சந்தித்து கதை சொன்னேன். கதை நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் சிறு பட்ஜெட் படங்கள் ஒருமா என்பதுதான் கவலையாக உள்ளது. இதுவரை நான் எடுத்த பெரிய பட்ஜெட் படங்களில் எனக்கு இழப்பில்லை. ஆனால் நான் எடுத்த சிறு பட்ஜெட் படம் பாராட்டைப் பெற்றும் வதுல் இல்லை. எனவே என்னால் இயலாது என்று தெரிவித்தார். ரூ1.5 கோடி சிறு பட்ஜெட்டில் என் படத்தை எடுக்கப் போகும் தயாரிப்பாளர் யாராக இருக்கும்? இனிமேலா பிறக்கப் போகிறார்? இல்லை. எங்கோ இருக்கக்கூடும். அவரை சீக்கிரம் கண்டடைந்துவிடுவேன் என்று நம்புகிறேன்.

கிருஷ்ணய்யர்

மறைந்த கிருஷ்ணய்யருக்கு என் அஞ்சலிகள். இந்திய நீதித் துறையின் போக்கை மாற்றியமைத்த மிகச் சில முன்னோடிகளில் முதன்மையானவர். மரண தண்டனை ஒழிப்புக்கு தன் இறுதி வரை குரல் எழுப்பி வந்தார். எந்த துறையில் இருந்தாலும், ஒரு சமூக அங்கறையும் சமூக நீதிப் பார்வையும் உடைய ஒருவர் எப்படி இயங்கவேண்டுமென்பதற்கு மாதிரியாகத் திகழ்ந்தார். அவரை ஒரு முறை சந்தித்து உரையாடியதும், மிக கடினமான ஆங்கிலம் என்று கருதப்படும் அவரது ஆங்கிலப் பேச்சை நேரடியாக உடனுக்குடன் மேடையில் தமிழில் மொழியெயர்க்கும் ஒரு வாய்ப்பும் என் வாழ்க்கையில் கிட்டிய மறக்க முடியாத தருணங்கள்.

சட்டப் பேரவை அநாகரிகம்

தமிழக சட்டப் பேரவையில் கலைஞர் கருணாநிதியின் சக்கர நாற்காலி செல்லவும் அதற்கேற்ற இருக்கையும் அமைத்துத் தர மறுப்பது ஐன்நாயகவிரோதமானது, மனித உரிமைகளுக்கெதிரானது.நம் அனைவரின் கண்டனத்துக்கும் உரியது. கண்டிக்கிறேன்.

அமுகை

அழக் தெரியாதவன் மனுषனே இல்லை. ஆம்பளையே இல்ல.

மது நோய்

அப்பா வேணாம்ப்பா என்ற படத்தை நேற்று அண்ணா தியேட்டரில் பார்த்தேன். பாடம் நாராயணனும் உன்மைத் தமிழனும் பரிந்துரைப்பதற்கு முன்னரே இந்த படத்தின் சிறு விளம்பரத்தை தினத்தந்தியில் பார்த்தபோதே இந்தப் படத்தைப் பார்க்க முடிவு செய்திருந்தேன். வெங்கட்டரமணன் என்ற தொலைக்காட்சி ஆவணப் பட இயக்குநர், திரைப்பட உதவி இயக்குநர் தன் தனி முயற்சியில் மதுநோயை பற்றிய இந்தப் படத்தை 10 லட்ச ரூபாய் செலவில் 7 டி கேமராவில் எடுத்திருக்கிறார். அவரே மது நோயாளி பாத்திரத்தில் நடித்திருக்கிறார். தினசரி ஒரே ஒரு காட்சி வீதும் ஏழு நாட்களுக்கு மட்டும் அண்ணா தியேட்டருக்கு வாடகை கொடுத்து படத்தை தானே ரிலீஸ் செய்திருக்கிறார். நேற்று கடைசி காட்சிக்கு பெரும்பாலும் அவரை அறிந்த நண்பர்களே வந்திருந்தார்கள். சுமார் 80 பேர். படத்தின் முதல் பாதியில் குடி நோயாளியின் போதைப் பழக்கத்தை வேறு வழியில்லாமல் சகித்துக் கொண்டு தொல்லைப்படும் நடுத்தர வகுப்பு குடும்பத்தின் நிலை சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தது. இரண்டாவது பாதியில் குடும்பம் கைவிட்ட நிலையில், சிகிச்சை மையத்தில் சிகிச்சை பெற்று தேறியின் மறுபடியும் குடும்பத்துடன் சேரமுடியாமல் தவிக்கும் நிலையைக் காட்டியிருந்தார்கள். முழுக்க குணமானியின் குடும்பம் சேர்வதுடன் படம் கூபாக முடிகிறது. இரண்டாம் பகுதி முழுக்க ஆல்கஹாலிக் அனானிமஸ் அமைப்பில் குணப்படுத்தும் முறைகள், கேஸ் ஸ்டாஸ்டன் ஆவணப் படம் போல இருந்தது. முதல் பாதி ஓரளவு கதைப்படத்துக்கான தன்மையுடன் வெங்கட்டராமனின் பொருத்தமான நடிப்புடன் இருந்தது. குடியை நோயாகப் பார்த்து குணப்படுத்தவேண்டும் என்ற கருத்தை அழுத்தமாக சொல்லும் இந்தப் படத்தை மன் ஏஜ் இளைஞர்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்லும் நோக்கத்துடன் தனக்குத் தெரிந்த பாணியில் சொந்த முயற்சியில் சிரமப்பட்டு எடுத்திருக்கும் வெங்கட்டரமணனின் சமூக அக்கறை நம் பாராட்டுக்கும் ஆதரவுக்கும் உரியது.

சொந்தக் காசில் கஷ்டப்பட்டு குடி நோய்க்கு எதிராகப் படம் எடுத்து தானே குடி நோயாளியாக நடித்திருக்கும் வெங்கட்ட

ரமணனுக்கு வயது 53. 65 வயதில் சின்னப்பெண்களுடன் தங்கள் ஹீரோ கொஞ்சி விளையாடுவதைப் பற்றிப் பெருமைப்படும் தமிழ் ரசிகர்கள் உள்ள சூழலில் வெங்கட்டரமணன்தான் அசல் ஹீரோ

வளிகப் பொய்கள்

லிங்கா கதைச் சுருக்கமும் விமர்சனங்களும் நிறைய வந்துள்ளன. படித்தேன். அணை கட்டுவதை மையப் பிரச்சினையாக வைத்துள்ள கதையில் அணை கட்டுவதற்கு தடை போடுவார் பிரிட்டிஷ் அதிகாரி என்று சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரிட்டிஷ் அதிகாரியான பென்னி குழிக்தான் மூல்லைப் பெரியாறு அணையைக் கட்டப் பெரும்பாடு பட்டவர் என்பதுதானே உண்மை வரலாறு. படங்களில் மட்டும் ஏன் வரலாற்றுக்கு நேர் ஏதிராகக் கற்பனை செய்துகொள்கிறார்கள்? எரியும் பனிக்காட்டின் மக்கள் நண்பரான அசல் டாக்டர் பாத்திரத்தை, மக்கள் விரோத மதம் மாற்றி டாக்டராக பாலா வக்கிரப்படுத்தியது நினைவுக்கு வருகிறது.

RAJINI WILL NOT

I have written long ago that Rajini should emulate Amitabh and transform himself into a character actor suiting his age. But he will not do so. He is trapped in commercial requirements of his family and close circle of film makers who want him to play the action romantic hero till his last as that gets more money

ஜாதி ஒழிப்பு

கடவுளை கைவிடுவதுதான் இருப்பதிலேயே எனிது. அவரைக் கைவிடாவிட்டாலும் கூட அந்தரங்க வெளிக்கு வெளியில் அவரைப் போகவிடாமல் நிறுத்திவிட முடியும்.,பொதுவெளியில் இருந்து கடவுளை நீக்கினாலே பெரும் மாற்றம் வரும். ஆனால் ஜாதியும் மதமும் பொதுவெளியிலும் அந்தரங்க வெளியிலும் நீக்கப்படவேண்டியவை. அவரவர் ஜாதியை விட்டு வெளியே வராமல் ஜாதி ஒழிப்பை செய்யமுடியாது. அவரவர் மதங்களை விட்டு வெளியே வராமல் மதத்தை ஒழிக்கமுடியாது. இட ஒதுக்கீடு தேவைப்படும் ஜாதிகளில் மதங்களில் இருப்போரும், சான்றிதழ், விண்ணப்பங்கள் தவிர வேறு எங்கும் தம் ஜாதியை மதத்தைப் பின்பற்றப் போவதில்லை என்ற நிலையை எடுக்க வேண்டும்.

எரிக்கவேண்டியது புத்தகங்களை அல்ல. நமக்குள் இருக்கும் ஜாதி மத பால் பேத உணர்வுகளைத்தான்.

மத தீவிரவாதம் ?

மதத்தின் பெயரால் நடத்தப்படும் பயங்கரவாதத்துக்கும் மதத்துக்கும் ஒரு தொடர்பும் கிடையாது என்பதற்கு பெஷாவர் படுகோலைகள் ஒரு சாட்சி. சொந்த மதத்தைச் சேர்ந்த குழந்தைகளைக் கொல்பவருக்கு ஏது மதம் ?

பூமணிக்கு விருது

என் எழுபதுகளின் நண்பர்ப்புமணிக்கு வாழ்த்துகள். பூமணி தலித் எழுத்தாளர் என்பதால் அவருக்கு சாகித்ய அகாடமி பரிசு தரப்பட்டுவிட்டதாக ஒரு தொனியை சில பதிவுகளில் காண்கிறேன். அது தவறு. பூமணி பரிசுக்குரியவர். தலித் என்பதால் அல்ல. சிறந்த எழுத்தாளர் என்பதால். அம்பேத்கர் சிறந்த அறிஞர். தலைவர். தலித் அறிஞர், தலித் தலைவர் என்று குறுக்கமுடியாது.

கூத்துப்பிரான் பாலசந்தர்

இன்று அடுத்தடுத்து இரு முதிய கலைஞர்களுக்கு இறுதி அஞ்சலி செலுத்தச் சென்றிருந்தேன்.

முதலில் அடையாறு அருணாசலபுரத்தில் வானோலி அண்ணா நாடகக்காரர் கூத்துப்பிரான் வீட்டுக்கு. பொருளாதாரத்தில் நலிவற்றோர் அதிகம் வசிக்கும் பகுதியில், மலக் கழிவுகள்

சாலையோரம் கண்ணேயும் காலையும் உறுத்தும் ஒரு குறுகிய சந்தின் இறுதியில் ஒற்றை படுக்கையறைக் குடியிருப்பு அடுக்கு வீடுகளில் முதல் மாடி வீட்டில் அவர் உடல் தரையில் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. நெருங்கிய உறவினர்களும் நண்பர்களுமாக சுமார் இருபது பேர் வீட்டுக்கு வெளியில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். கூத்துபிரான் மறையும் 84ம் வயதின் கடைசி வாரம் வரை மேடைகளில் நடித்து வந்தார். இரு மகன்களும் நாடக நடிகர்கள். பேரனும் கூட. சிறுவர்கள் மனதையள்ளும் வாளெனாலி நிகழ்ச்சிகள் தவிர, கூத்துபிரானின் கிரிக்கெட் நேரலை ஒலிபரப்பு வர்ணனைகள் நேயர்களிடையே பிரபலமானவை. என்னுடைய முதல் டி.வி.தொடரில் (1990) கூத்துபிரான் ஒரு சபா நாடக எழுத்தாளராக நடித்தார். அதில் அவர் இறந்து போன செய்தியே பல நாள் கழித்துத்தான் அவரால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டத பிரபல நடிகைக்குத் தெரியவருவதாக ஒரு காட்சி உண்டு. இன்று அது நினைவுக்கு வந்தது. சபாக்களில் நடக்கும் பிற எல்லா குழுக்களின் நாடகங்களையும் பார்க்க அவர் தவறியதே இல்லை. கடைசியாக ஏறத்தாவின் சிறுவர் நாடக அரங்கில் அவரைப் பார்த்து பேசினேன். எளிமையான, மென்மையான, இனிய மனிதர்.

இன்று நான் அடுத்துச் சென்ற இடம் இயக்குநர் கே.பாலசுந்தரின் வீடு. மயிலை வாரன் சாலையில் பல துறை முக்கியப் புள்ளிகள் வாழும் பகுதி. வீட்டை நெருங்கவே சிரமமாக இருந்தது. சுற்றியிருக்கும் தெருக்கள் நிறைய மக்கள் கூட்டம். எண்ணற்ற டி.வி. கேமரா நேரலை சாதனங்கள். கடும் நெரிசலில் சிரமப்பட்டு வீட்டு வளாகத்துக்குள் சென்று கே.பி உடலை ஒரு சில நொடிகள்

பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினேன். கடைசியாக அவரை சந்தித்தது இன்னொரு துயரமான நாளில்தான். ஆகஸ்ட் மாதத்தில் பெசன்ட் நகர் எரிதிடலில் அவர் மகன் பாலகைலாசத்தில் இறுதிச் சடங்கில் உடலின் தலையருகே நாற்காலியில் அவர் சிலையாக உட்கார்ந்திருந்த காட்சி இன்னும் மனதில் நிற்கிறது. காட்சி ஜாலங்கள், ஒப்பனை, ஒளி விளையாட்டு இவற்றின் தேவை இல்லாமல் எனிய ஒற்றை செட்டமைப்பில் அடர்த்தியான கதையையும் நடிகர்களின் அழுத்தமான நடிப்பையும் மட்டுமே நம்பி நாடகம் செய்யமுடியும் என்ற தழைலை சென்னை மேடை நாடக உலகில் அவர்தான் ஏற்படுத்தினார். 1974ல் நான் இருபது வயது மாணவாக இருந்தபோது ஒரு சினிமா பத்திரிகை நடத்திய விவாதத்தில் பங்கேற்று அவர் படங்கள் பற்றி கருத்து தெரிவிக்கச் சென்றபோது முதலில் அவரை சந்தித்தேன்.

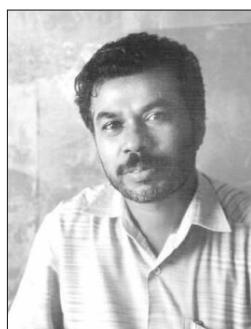
வெகுஜன சினிமா உலகத்தில் நவீனத்துக்கு தடம் போட்டவரான ஸ்ரீதரின் வழியை அகலமாக்கி சம கால படித்த நடுத்தர வகுப்பின் தர்க்க அறிவையும் புத்திசாலித்தனத்தையும் வக்கிரத்தையும் குறும்பையும் சுவையான படங்களாக்கியவர் பாலசந்தர். சத்யஜித் ரே, ஷியாம் பெனகல் போல சினிமா வடிவத்தின் கலை நுட்பத்துக்கு அவர் பங்களித்தவரல்ல என்னும் தமிழ் வணிக சினிமா உலகில் இயக்குநர் பதவிக்கு அந்தஸ்தை தேடிக் கொடுத்து அதை பல பத்தாண்டுகள் தொடர்ந்து தக்கவைக்கும் வல்லமை அவருக்கு இருந்தது. அதில் முக்கியமானது இன்ன பாத்திரத்துக்கு இந்த நடிகர் என்று தேர்வு செய்யும் அவருடைய கேஸ்ட்டிங் எபிலிட்டி. அண்மை வருடங்களில் அவர் அடிக்கடி என் ஒ பக்கக் கட்டுரைகளை படித்துவிட்டு போனில் என் துணிவையும் நேர்மையையும் பல முறை நெஞ்சாரப் பாராட்டியிருக்கிறார்.

தீம்தரிகிட இதழை எப்போது நடத்தியபோதும் அதற்கு தவறாமல் சந்தா அனுப்புவார். கடைசியாக வீடு தேடி வரும் சினிமா முயற்சியாக கோலம் இயக்கத்தை தொடங்கிவைக்க அவரை (பாலு மகேந்திரா, மகேந்திரன் ஆகியோருடன்) அழைத்திருந்தேன். வந்தது மட்டுமல்ல, அந்த முயற்சிக்கும் பணம் அனுப்பினார். எப்போதும் கடிதத்தை தன் கையெழுத்தாலேயே எழுதி அனுப்புவார். அவரது நாடக, சினிமா அனுபவங்கள் பற்றியும் அவரது படைப்புகள் பற்றியும் ஒரு விரிவான ஆழமான விமர்சன நூலை நான் எழுதி தான் பிரசரிக்க விரும்புவதாக ஒரு முறை பிரகாஷ்ராஜ் என்னிடம் கேட்டார். அதற்கு முன்னர் நான் கே.பி.யுடன் அவரது ஒவ்வொரு படம் பற்றியும் விவாதிக்க

வேண்டும் என்றும் அதன்பின்னரே எழுதுவேன் என்றும் சொன்னேன். பொய் படம்முடிந்தபின் அப்படி என்னுடன் தொடர் உரையாடல் நடத்தலாம் என்று கேபி சொல்லியிருந்தார். ஆனால் அது நடக்காமலே போய்விட்டது. சிவாஜி கணேசனுக்கு சரியான நவீன இயக்குநர்கள் அமைந்திருந்தால் எப்படி நடிப்பின் வேறு பரிமாணத்துக்கு எளிதாகப் போயிருப்பாரோ அதே போல, பாலசந்தர்க்கும் அவருடன் சமமாக உட்கார்ந்து ஆழமான விஷயங்களை விவாதிக்கும் நண்பர்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தே கிட்டியிருந்தால், தான் தனக்கென்று உறவாக்கிக் கொண்ட சட்டகத்தை தாண்டிச் செல்லும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கும்.

கூத்தபிரானும் பாலசந்தரும் என்னுடன் உறவாடிய தருணங்களிலெல்லாம் காட்டிய அன்பும் மதிப்பும் என்னால் எப்போதும் மறக்கமுடியாதவை.

காவி பயங்கரவாதம்

பெருமான் முருகனின் மாதொருபாகன் நாவல் வெளியாகி நான்கு வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. இப்போது அதை ஹிந்து தீவிரவாத அமைப்புகள் எதிர்ப்பதன் ரகசியம் என்ன? இப்போதுதான் டெஸ்லியில் அவர்களுக்கு அளவு கடந்த பலத்துடன் ஆட்சி அமைந்திருக்கிறது. இந்த சமயத்தில் வரிசையாக ஒவ்வொரு செக்குலர் அமைப்பையும், செக்குலர் படைப்பாளியையும் ஒடுக்கும் திட்டத்தைக் கையில் எடுக்கிறார்கள். பெருமான் முருகன் சகாயத்தின் தீவிரமான ஆதரவாளர். சகாயம் இப்போது விசாரித்துவரும் மனை, கனிம ஊழல்கள் தொடர்புள்ள சக்திகளுக்கும் ஹிந்து தீவிரவாத அமைப்புகளுக்கும் ஏதாவது உறவு இருக்கிறதா என்றும் ஆராயப்படவேண்டும். நம் சமூகத்தின் பாலியல் மரபுகள், பாலியல் ஒழுக்க மீறல்கள் இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் கெட்ட வார்த்தை பேசுவது பற்றிய கட்டுரைகளிலும், தன் படைப்புகளிலும் பதிவு செய்து வருபவர் பெருமான் முருகன். அசல் டிரான்ஸ்கிரெசிவ் ரைட்டர். இந்தக் குரலை ஒடுக்கும் முயற்சியை அனுமதிக்கக்கூடாது. நம் எதிர்ப்பைக் காட்ட, மாதொருபாகன் நாவலை சென்னைப் புத்தகக் கண்காட்சியில் லட்சம் பிரதிகள் விற்கச் செய்யவேண்டும்